
Zpovědi přes respirátor: medicí z 3. LF UK

Zpovědi přes respirátor: medicí z 3. LF UK

Studentky a studenti lékařských fakult a fakult zdravotnických studií napříč Českou republikou od prvních dnů koronavirové epidemie aktivně pomáhají zdravotnickým zařízením. Ze dne na den se ocitli na neplánované, o to realističtější praxi. Redakce iForum chce své čtenáře seznámit s konkrétními příběhy některých z nich. **Kristýna, Lukáš, František, Jana, Kamila, Ellen a Tereza jsou studenty 3. lékařské fakulty Univerzity Karlovy.**

Kristýna Pončáková, 3. ročník: Rozhodla jsem se pomáhat v pelhřimovské nemocnici i proto, že vedle poměrně dobře saturovaných pražských nemocnic je neméně třeba personální výpomoci i na menších pracovištích. Pracuji ve skvělém kolektivu na JIP chirurgických oborů, zastávám práci jak zdravotní sestry, tak sanitářky, pomáhám se vším, co je třeba. Jde o skvělou příležitost zdokonalit se v řadě úkonů a získat další cenné klinické zkušenosti, práce mě navíc moc baví. Všichni tu doufáme, že se nám to podaří nějak zvládnout a že se nám zpod ústetek nevytratí úsměvy.

Lukáš Kaňka, 1. ročník: Co se týče mojí

dobrovolnické činnosti, odstartoval jsem ji v jedné sympatické ordinaci praktického lékaře v Dejvicích, v plně ženském kolektivu. Moje náplň práce je hodně univerzální: vyřizuji telefonáty, kterých máme mnoho, ale jsme za ně mnohem raději, než aby pacienti přišli do ordinace a zvyšovali riziko nákazy. Také obcházím starší pacienty a po předchozí domluvě měřím INR, tlak nebo vyzvedávám a donáším léky. Méně často, ale ne zanedbatelně, se stávám IT odborníkem, opravuji nebo přenastavuji. A když už dojde na návštěvu pacienta, dělám, co je v mých kompetencích.

Co bylo mojí motivací stát se dobrovolníkem? Upřímně, jde spíše o vědomí, že mohu pomoci, a proto pomůžu. Je to přirozené a velice důležité, přeci jenom jsme na jedné lodi a chceme, aby tahle šílenost co nejdříve skončila. Jsem nesmírně hrdý na všechny, kdo se na tom podílejí, děláte skvělou věc a Pán Bůh vám to určitě oplatí na dětech.

Lukáš se stal prvním členem zdravotnického týmu na Vítězném náměstí pro nové testování pacientů s rizikem COVID-19 pozitivitu! Pod záštitou ministerstva zdravotnictví byla vytvořena speciální odběrová místa pro testování pacientů pomocí tzv. rapidtestů na protilátky proti COVID-19. Testování probíhá mimo ordinace praktiků ve speciálně vybavených boxech, aby se zamezilo kontaktu potenciálně infekčních osob s dalšími pacienty a šetřilo se ochrannými pomůckami.

František Vokálek, 3. ročník: Dělán na centrálním příjmu v Městské nemocnici Litoměřice. Mým úkolem je zajistit, aby příchozí pacient s případným respiračním onemocněním byl umístěn do speciálního vyšetřovacího boxu určeného pro infekční pacienty. Spolu s doktorem se pak oblékáme do ochranných pomůcek, a zatímco on pacienta vyšetřuje, já mu měřím EKG, tlak, saturaci a puls, případně jsem připravený odebrat krev, CRP nebo provést nějaké další úkony. Pokud lékař rozhodne o hospitalizaci, tak pacienta převážím na nově vzniklé infekční oddělení, kde ho předávám tamnímu personálu.

Jana Kleisnerová, 2. ročník: Pracuji jako sanitář na Covid oddělení v Nemocnici Slaný. Sem jsou přiváženi pacienti z urgentního příjmu a pacienti z ostatních oddělení nemocnice, u kterých je podezření na COVID-19. U nás se jim provedou stěry a čeká se na výsledky, poté

jsou podle potřeby vráceni zpět na oddělení. Vedle nás je ještě JIP oddělení, kde leží všichni pozitivní pacienti na ventilátorech. Všichni jsou tu strašně moc zlatí a pomáhají si navzájem, a hlavně se udržují v pozitivní náladě, která je zejména na tomto oddělení potřeba. Co mě přimělo stát se dobrovolníkem? Především snaha pomoci zdravotnickému personálu, který již takhle podává neskutečné výkony. A rovněž nabrat cenné zkušenosti do budoucna. Tohle nás totiž žádná škola nenaučí. Jsem strašně moc ráda za tuhle příležitost a doufám, že naše pomoc sestřičkám je znát.

Kamila Kočí, 2. ročník: Na Ústavu hematologie a krevní transfuze přebírám vzorky, které sem míří z celé ČR, vyplňuji papíry a vzorky potom odnesu do daných oddělení a laboratoří. Všichni jsou tady moc hodní, jak laboranti, tak doktoři i sestřičky. Motivující je rovněž vidět nemocnice i z trošku jiné strany než klinické, a to ze strany vědecké a laboratorní. Což je pro mě novinka. Pracuji, jak slogan říká, „protože můžu“. Je to skvělá šance dokázat, jak moc nám záleží na naší budoucí kariéře, být tu v dobrém i ve zlém. A i když nedělám nic supercool praktického a klinického, protože, bohužel, realitou nemocnic je vyplňování papírů a běhání po nemocnici, i to musí někdo dělat. Proto jsme já i moje mladé malé nožičky rády, že můžeme někomu usnadnit práci a čas.

Ellen Čínková,

3. ročník: Ano, je to všechno jedna velká korona-improvizace. První den v práci jsem měla jednu roušku na 12 hodin a nefungovala myčka. Ale čas na kritiku ještě bude, teď je potřeba vnímat to dobré a pomáhat, protože můžeme. Když je mi těžko, hluboce se nadechnu a vydechnu – vyfuním ze sebe emoce, abych mohla jít dál. Představím si naše interní oddělení Thomayerovy nemocnice, kam jsem nastoupila před pár týdny jako dobrovolník sanitář, jako dioramu s meruňkovým pozadím a upoceným poletujícím personálem. Pomáhá mi to chytout nadhled a trochu se nad tím cirkusem pousmát. Od prvního dne mi je velkou podporou laskavá sestra Eliška. Bere mne za pacienty i na sesterské výkony. Říkává, že chce, abych jako budoucí lékařka nikdy nezapomněla na to, jaké to je být sanitář či zdravotní sestra. Váží si mé pomoci a já si vážím příležitosti.

„Hele! Ty! Pojď sem,“ volá téměř devadesátiletá živelná Boženka (*na fotografii*), která leží na čtyřlůžáku u okna. Běžím za ní v obavě, že se něco děje. Planý poplach. Chce mi vyprávět, jakého má šmrncovního synka a nabídnout mi ho za muže. Lakuju jí nehty a povídáme si. Když je člověk nemocný nebo starý, odhaluje své hluboce zakořeněné návyky a charakter. A pokud vám to čas dovolí, zvolněte, přisuňte si židli k posteli pacienta, chytněte ho za ruku a naslouchejte. Předáte si energii. Jemu dáte sílu k uzdravení a on Vám často daruje cenné rady pro život.

Možná si velká spousta lidí myslí, že jsme hrdinové navlečení v mimozemských oblecích a válčíme v první linii s neviditelným nepřítelem. Ráda bych, abyste věděli, že tak to úplně není. Pobyt v nemocnici pro pacienty, a nemusí být ani pozitivní na COVID-19, je teď velice náročný kvůli řadě restrikcí. Nemohou mít návštěvy, procházet se po areálu a své pečovatele pod ochrannými pomůckami nerozeznávají, a tak každá drobnost, která jim vykouzlí jiskru v očích (úsměvy pod rouškami totiž nevidíte), je klíčová pro zlepšení jejich kvality života v této podivné době.

Tereza Klučková, 3. ročník: Studenti medicíny mají možnost v nemocnici pomáhat jako sanitáři, a odlehčit tak zdravotníkům při rutinní péči o pacienty. Shodou okolností jsem však dostala možnost pomáhat na ne tak běžném oddělení nemocnice, ale na jednom z pavilonů následné péče v Psychiatrické nemocnici Bohnice, což mne díky mému zájmu o psychiatrii hned zaujalo.

Na tomto pavilonu jsou různí pacienti, kteří se zde doléčují. Prošli si již příjmem a akutní péčí a zde jsou hospitalizováni před odchodem domů nebo tady zůstávají i na delší dobu. Jsou zde dvě patra. V horním patře jsou pacienti již zaléčení, kteří měli před začátkem epidemie povolené vycházky a účastnili se různých aktivit po areálu nemocnice. Dole je oddělení uzavřené, kde jsou pacienti potřebující více dohledu či ležící. Kvůli aktuální situaci nicméně ani pacienti z prvního patra nemohou sami opouštět oddělení a ven se dostanou pouze po dvou na procházku s někým z personálu. Jistě si tedy umíte představit, že tato situace poměrně změnila chod pavilonu. Přes den bylo běžně dost pacientů venku, mohli se účastnit různých aktivit po areálu, dojít si nakoupit nebo si něco zařídit. Nyní nemají vycházky povolené. Musí zůstat uvnitř a není zde mnoho rozptýlení.

Mou prací se tedy stalo něco na pomezí terapeutické činnosti a oné pomocné síly zdravotnickému personálu. Půlku své směny strávím se sestřičkami a sanitáři a pomáhám s povinným měřením teploty, tlaku, rozdáváním léků nebo se učím i nějakému papírování a jdu se s paní doktorkou podívat na vizitu. Druhá půlka práce je komunikace s pacienty. Během všech úkonů si s nimi povídám, u někoho se zastavím i déle anebo je vezmu ven na procházku,

kde si povídáme o všem možném od oblíbených zvířat až po důvod jejich hospitalizace nebo jak se se svou nemocí vypořádávají. Jsem velmi ráda, že můžu díky studiu medicíny takto pomáhat, a věřím, že je tato výpomoc oboustranná. Jistě se zde ještě mnoho naučím, a to jak z hlediska práce ošetrovatelské, tak komunikační. V nemocnicích jako medicí bezesporu personálu trochu odlehčíme, ale i pro nás je to velká zkušenost. Věřím, že se z nás díky tomuto stanou schopnější a empatičtější lékaři. Proto si velmi cením, že i mí spolužáci pomáhají a že si nemocnice od nás pomáhat nechají.